

Over de ecologische bronnen van onze voedselproductie

Door: Lotte Huisman

Ik ben geboren met een sceptische geest en zie mezelf graag als kritisch burger. “Hoe weet je dat?” is al zo lang als ik me kan herinneren een van mijn favoriete vragen. Daarom ben ik wetenschapper geworden, daarom werk ik nu bij een organisatie die kritische beleidsanalyses uitvoert. En daarom had ik een lange lijst kritische vragen bij me tijdens mijn interview met Arjen Hoekstra over de watervoetafdruk: wordt het onderscheid tussen regenwater en grondwater wel erkend door de voetafdruk? Worden lokale omstandigheden van schaarste of overvloed wel meegenomen in de methode? Overschaduwde de watervoetafdruk niet de schaarste van andere hulpbronnen, zoals land, die op sommige plekken veel belangrijker zijn?

Tijdens mijn gesprek met meneer Hoekstra, de presentatie die hij daarna gaf op dit podium en de discussie die daarop volgde, werd mij echter steeds duidelijker dat de overeenkomsten in de manier waarop wij over natuurlijke hulpbronnen en voedsel nadenken veel groter en belangrijker zijn dan de kritiek die ik op zijn methode heb. Ik begon me af te vragen of de kritische geest waar ik me altijd zo op voorsta niet was verworden tot een default mechanisme, dat eigenlijk niet meer bijdroeg aan een vruchtbaar debat maar dit juist in de weg stond. En ik besloot dat voor de grote uitdagingen waar we op dit moment voor staan, het zoeken naar overeenkomsten van groter belang is dan het benadrukken van verschillen.

Ik denk dat de deelnemers aan het debat over een voedselvisie, mezelf inclusief, voor alles doordrongen moeten zijn van het besef dat een stap naar de ander niet afdoet aan een eigen visie, maar deze juist op een hoger plan kan tillen.

Dit vraagt om een andere rol voor de kritische denkers in deze maatschappij, waarvoor ik me graag beroep op een citaat van de Franse filosoof Bruno Latour, waarmee ik wil afsluiten:

“De criticus is niet degene die ontmaskert, maar degene die verenigt. De criticus is niet degene die het vloerkleed onder de voeten van de naïevelingen uittrekt, maar degene die een arena creëert waar de deelnemers aan het debat kunnen samenkomen.”

En wat is nou een mooiere arena dan een gezamenlijke maaltijd...Eet smakelijk!